

Nr 224.

Av herrar **Ekman, Karl Johan**, och **Rune**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående försvarsväsendets ordnande.

Med anledning av vad Kungl. Maj:t i försvarspropositionen föreslagit rörande armémusiken tillåta sig undertecknade anföra följande.

Ehuruväl Kungl. Maj:ts förslag i jämförelse med försvarsrevisionens innebär vissa beaktansvärda fördelar, skulle likväl armémusikens organisation även enligt Kungl. Maj:ts förslag bliva alltför otillfredsställande för att kunna tjäna sitt syfte i krig och fred. Vi återropa härutinnan den kritik, som framförts av hans excellens ministern för utrikes ärendena i hans reservation till den kungl. propositionen, samt ansluta oss till hans förslag.

Av försvarsrevisionen har starkt betonats, att signalgivningen vore armémusikens ur militär synpunkt viktigaste uppgift. Det kan dock ifrågasättas, huruvida denna uppfattning är riktig. Signalgivning medelst blåsinstrument torde för den moderna krigföringen knappast hava samma betydelse som i äldre tider varit förhållandet. Medan signalgivningen — om än i vissa fall fortfarande nödvändig — med hänsyn till omfattning och praktisk tillämpning närmast visar tendens att förlora i betydelse, har harmonimusikens militära nödvändighet blivit allt mera erkänd och under världskriget ytterligare bestyrkt. Vilken vikt militärmusiken därvid tillmättes framgår av att de krigförande gjort allt för att nyuppsätta musikkörer, även vid sådana truppförband, vilka förut ej haft dylika. Såsom i 1915 års sakkunnigas betänkande rörande omorganisation av härens musik framhålles, är harmonimusiken av allra största betydelse som en motvikt mot den nervslitande inverkan det nutida kriget utövar på truppen; och erfarenheterna från världskriget hava ådagalagt, att efter det prövande livet i skyttegravarna intet medel bättre är harmonimusiken ägnar sig att skänka andlig vederkvickelse, bringa jämvikt i sinnet, mildra intrycket av utståndna fysiska och psykiska lidanden och ansträngningar samt återsänka själen spänstighet. Vid framryckningen mot stridsfältet är militärmusiken ett moraliskt hjälpmedel av högsta värde för att bringa truppen att bortse från förestående faror. Även förmår den att i hög grad stegra truppernas marschförmåga, vilket är av särskilt värde i vårt vidsträckta land med dess begränsade transportmöjligheter.

En alltför liten musikkår blir oduglig i fråga om utförande av marschmusik. Slaginstrumenten (bastrumma, bäcken och 2 eller 3 småtrummor).

som äro så nödvändiga för marschtaktens markerande, kräva ensamma flera man. Därtill kommer, att blåsinstrumentstämorna måste vara icke alltför fåtaligt besatta — även förutsatt att de alla äro tjänstbara — ifall de skola kunna göra sig hörda annat än inom det allra närmaste grannskapet eller förmå hålla ut under längre marscher, då alltid en viss alternering måste äga rum.

Det är vår övertygelse, att en stark beskärning av armémusikkårerna, som i den kungl. propositionen föreslagits, nämligen från 1,261 ned till 635 musikbeställningar, skall visa sig bliva till verklig skada för armén och även göra militärtjänsten mera intresselös än den redan nu förefaller mången.

Vi yrka alltså,

att riksdagen ville besluta, att armémusiken skall ordnas i överensstämmelse med det av hans excellens utrikesministern i bilaga 4 till Kungl. Maj:ts försvarsproposition framlagda statförslag.

Stockholm den 20 februari 1924.

K. J. Ekman,
Jönköping.

Axel Runc.
